

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.696 van 24 september 2012
in de zaak A. 204.990/IX-7684**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD MECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ludo Kools
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Van Benedenlaan 15
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 26 maart 2012 waarbij de voorlopige schorsing van XXXX, zonder inhouding van wedde, met vier maanden wordt verlengd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lien Coenen, die loco advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Pieter De Wit, die loco advocaat Ludo Kools verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur-generaal Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie (CP) bij de lokale politie te Mechelen.

3.2. Na de aanstelling van de nieuwe korpschef zijn er problemen gerezen met betrekking tot de concrete functie-invulling van de verzoeker. Bij arrest nr. 212.381 van 4 april 2011 schorste de Raad van State de herplaatsing van de verzoeker in de functie van APO-officier (Ambtshalve Politieel Onderzoek). Die herplaatsing is vervolgens ingetrokken en vervangen door een gelijkaardige maatregel waarvan de tenuitvoerlegging evenwel geschorst is door het arrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 van de Raad van State.

3.3. Volgens de verzoeker stelde hij eind 2010 vast dat de korpschef zich mogelijk schuldig had gemaakt aan een schending van het beroepsgeheim. Hij betoogt dat hij daarvan kennis heeft gekregen “in zijn hoedanigheid van APO-OGP [...] o.m. op basis van de voor hem uit hoofde van zijn functie toegankelijke informatie in het ISLP-systeem van de politiezone”. Op 17 januari 2011 deed hij van de desbetreffende feiten aangifte bij het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten. Op 16 mei 2011 deelde het voornoemde Comité hem mee dat de feiten van gerechtelijke aard zijn en dat ze ter kennis werden gebracht van de procureur des Konings te Mechelen.

Ondertussen werden de feiten ook in de pers ter sprake gebracht. Volgens de verzoeker gebeurde dit niet op grond van inlichtingen die door hem waren verstrekt, maar heeft de korpschef hem steeds daarvan verdacht. Op 13 mei 2011 deelde de journalist die de zaak in de pers had gebracht, aan de verzoeker mee dat de korpschef de verzoeker ervan verdacht dat hij achter het lek in de pers zat en hem daarvoor wilde aanpakken. Hij voegde eraan toe dat hij weliswaar wist dat de verzoeker geen informatie had gelekt, maar dat hij zijn echte bronnen niet kon prijsgeven.

3.4. Op 22 juni 2011 schrijft de procureur des Konings te Mechelen aan de burgemeester van de stad Mechelen dat haar lastens de verzoeker “feiten ter kennis kwamen, waaruit strafbare feiten in de uitoefening van zijn functie en zijn gerechtelijke opdrachten blijken”. Zij verwijst naar artikel 550bis, §§ 2 en 7, van het Strafwetboek en omschrijft de feiten als volgt:

“Commissaris XXXX maakt als APO-officier gebruik om binnen het ISLP-netwerk documenten waar hij uit hoofde van zijn functie geen toegang toe heeft, te consulteren en er tevens gebruik van te maken om de korpsleiding van de politiezone te schaden”.

De brief vervolgt:

“In het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten, is het aangewezen dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd, zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's

en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft. Bovendien is naar aanleiding van de vermelde feiten het vertrouwen door de korpsleiding in hem als officier zwaar geschokt.

Daarom lijkt het mij opportuun dat door U overeenkomstig art. 59 van de voormelde wet tegenover hem bij ordemaatregel een beslissing van voorlopige schorsing wordt genomen.

Mag ik U tevens verzoeken mij overeenkomstig art. 60, tweede lid van de voormelde wet, in te lichten over de eventueel door U genomen beslissing van voorlopige schorsing bij ordemaatregel”.

3.5. Ingevolge deze informatie formuleert de burgemeester op 24 juni 2011 een voorstel om de verzoeker gedurende vier maanden voorlopig te schorsen met inhouding van 25 % van zijn wedde.

3.6. Nadat hij de verzoeker heeft gehoord, beslist de burgemeester op 7 juli 2011 om de verzoeker voorlopig te schorsen, zonder inhouding van wedde, voor de duur van vier maanden met ingang van 30 juli 2011, dit is de datum van terugkeer van de verzoeker uit vakantieverlof.

De verzoeker stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. De vordering tot schorsing is verworpen bij arrest nr. 216.171 van 7 november 2011 wegens gebrek aan een aangetoond moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.7. Op 10 november 2011 deelt de burgemeester aan de verzoeker een inleidend tuchtverslag mee. In dit verslag worden aan de verzoeker verschillende feiten ten laste gelegd die aan de burgemeester ter kennis zijn gebracht met een brief van de korpschef van 17 mei 2011.

In die brief werden naast de feiten die in het tuchtverslag zijn opgenomen, nog feiten vermeld en beschreven als “feiten die betrekking hebben op het consulteren uit ISLP van vertrouwelijke documenten afkomstig van de dienst intern toezicht van de politie van Mechelen door CP XXXX”. Deze feiten betreffen het publiek maken door de verzoeker van gegevens met betrekking tot bepaalde handelingen van de korpschef. In die brief werd voorts gesteld dat deze

feiten mogelijk een schending uitmaken van het briefgeheim en van de privacy en dat ze daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket te Mechelen. De korpschef besloot zijn brief met de vraag om te onderzoeken of het niet aangewezen is voor “deze feiten” – waarmee op het eerste gezicht al de in de brief ten laste van de verzoeker opgesomde feiten worden bedoeld – een tuchtprocedure ten laste van de verzoeker op te starten, aangezien ze zijn vertrouwen in de verzoeker op een zeer zwaarwichtige wijze beschamen. Tevens suggereerde de korpschef dat, vermits verschillende van de vermelde feiten mogelijk ook strafbare feiten uitmaken en daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket, de burgemeester overleg zou plegen met de procureur des Konings te Mechelen.

3.8. Op 14 november 2011 formuleert de burgemeester een voorstel tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing met vier maanden. Dit voorstel is gesteund op het feit dat het opsporingsonderzoek dat lastens de verzoeker werd ingesteld, nog lopende is en dat om dezelfde reden als aangehaald in de beslissing van 7 juli 2011 verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

3.9. Nadat hij de verzoeker heeft gehoord, beslist de burgemeester op 22 november 2011 om verzoekers voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde, met vier maanden te verlengen.

De tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012. De middelonderdelen waarin de verzoeker de deugdelijke materiële grondslag van deze beslissing betwist, worden ernstig bevonden. De Raad overweegt onder meer dat de loutere verwijzing in de beslissing tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing naar een onveranderde situatie, zonder aan te tonen dat alle mogelijke inspanningen werden geleverd om zowel op het niveau van het bestuur als op het niveau van het strafonderzoek klaarheid te brengen in de feiten die aan de grondslag liggen van de verlenging en zonder te onderzoeken of het dienstbelang nog altijd vereist dat de verzoeker buiten de dienst wordt gehouden, betekent dat de nieuwe verwijderingsmaatregel geen deugdelijke grondslag heeft.

3.10. Op 13 maart 2012 formuleert de burgemeester een voorstel om verzoekers voorlopige schorsing opnieuw te verlengen met vier maanden. Dit voorstel is gesteund op het feit dat het opsporingsonderzoek dat lastens de verzoeker werd ingesteld nog lopende is en dat de redenen aangehaald in de beslissingen van 7 juli 2011 en 22 november 2011 nog steeds onverkort gelden en bijgevolg verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

3.11. Nadat hij de verzoeker heeft gehoord, beslist de burgemeester op 26 maart 2012 om de voorlopige schorsing van de verzoeker, zonder verlies van wedde, opnieuw te verlengen met vier maanden.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Het bestreden besluit verlengt verzoekers voorlopige schorsing met vier maanden. Aangezien verzoekers voorlopige schorsing inging op 30 juli 2011 en inmiddels éénmaal met vier maanden werd verlengd, heeft de thans bestreden beslissing uitwerking van 30 maart 2012 tot 29 juli 2012. De omstandigheid dat de tenuitvoerlegging van de eerste verlenging van verzoekers voorlopige schorsing werd geschorst bij arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012 verandert niets daaraan, aangezien elke voorlopige schorsing of verlenging daarvan het resultaat is van een op zich staande beoordeling van het vervuld zijn van de voorwaarden die dienaangaande worden gesteld door artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, en elke voorlopige schorsing of verlenging daarvan bovendien een eigen uitwerking heeft.

Op de datum van de sluiting van de debatten in de thans voorliggende zaak heeft de bestreden beslissing derhalve volledige uitwerking

gekregen. De vraag rijst derhalve of het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nog enig nut kan hebben voor de verzoeker en dienvolgens of de verzoeker nog een actueel belang heeft bij zijn vordering.

5. Een schorsingsarrest heeft slechts uitwerking voor de toekomst en kan een nadeel dat door de verzoeker reeds volledig werd ondergaan niet meer goedmaken. Vanuit dat oogpunt kan een schorsing van de bestreden beslissing voor de verzoeker alleen dan nog nuttig zijn wanneer blijkt dat het oorspronkelijke nadeel, waarvan de ernst en het moeilijk te herstellen karakter zouden zijn aangetoond, op het ogenblik van de uitspraak over de vordering tot schorsing nog voortduurt. In zoverre hangt het belang van de verzoeker bij zijn vordering samen met één van de grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, namelijk deze betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

6. Met betrekking tot de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel argumenteert de verzoeker in zijn verzoekschrift in essentie op dezelfde wijze als in de zaak A. 203.353/IX-7533 die heeft geresulteerd in het schorsingsarrest nr. 218.772 van 29 maart 2012.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing beoogt zijn reputatie te beschadigen bij de leden van het korps en bij de gerechtelijke overheden, met wie hij professioneel steeds goede contacten heeft onderhouden. De maatregel zal volgens hem door derden worden gezien als het bewijs van ernstige tekortkomingen, zodat zijn eer en reputatie onherstelbaar worden beschadigd. Zijn kansen op een bevordering of op een andere tewerkstelling worden ernstig aangetast en zijn gezinsleven ondervindt een bijzonder ernstige weerslag. Volgens de verzoeker bestaan er geen overtuigende redenen om zijn belang – het voorkomen van een zeker nadeel – te laten wijken voor het belang van het bestuur, aangezien niet vaststaat dat zijn wederindienstneming het dienstbelang zal schaden en het bestuur niet aantoonst dat zijn wederindienstneming niet kan gebeuren met uitsluiting van de toegang tot

gevoelige informatie. Hij voegt eraan toe dat de verlenging van de schorsing en de grote publiciteit die aan de zaak wordt gegeven, het vermoeden zal wekken dat hij zware professionele fouten heeft begaan en dat zulks de aantasting van zijn moreel gezag nog zal vergroten omdat zijn collega's er het bewijs in zullen zien van zijn desavouering door de korpsleiding. Hij wijst erop dat het te verwachten valt dat de voorlopige schorsing allicht nog zal worden verlengd en dit zolang het vermeende opsporingsonderzoek loopt, hetgeen jaren kan duren gelet op de dubieuze houding die de procureur des Konings in zijn zaak aanneemt. Hij verwijst ook naar de nauwe band tussen de aangevoerde middelen en het aangevoerde nadeel.

7. De verzoeker voert aldus een moreel nadeel aan, dat in essentie gelegen is in de beschadiging van zijn eer, reputatie en gezag, zowel binnen het korps als ten aanzien van derden en zijn gezin. Hij toont evenwel niet aan dat de verlenging van zijn voorlopige schorsing hem ook ná het verstrijken van de duur ervan nog een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel berokkent, laat staan dat dit nog zou kunnen worden verholpen door een schorsing van de bestreden beslissing. Voor zover de verzoeker het aangevoerde morele nadeel thans nog ondergaat, dient dit te worden toegeschreven aan de nieuwe verlenging van de voorlopige schorsing waartoe de burgemeester inmiddels zou hebben beslist. Een nieuwe verlenging van verzoekers voorlopige schorsing moet evenwel worden onderscheiden van de thans bestreden beslissing en kan afzonderlijk met een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing – desgevallend bij uiterst dringende noodzakelijkheid – worden bestreden.

8. Nu de bestreden beslissing volledige uitwerking heeft gekregen en de verzoeker niet aantoont dat hij na het verstrijken van de duur van de door de bestreden beslissing opgelegde verlenging van zijn voorlopige schorsing nog een nadeel ondergaat dat ernstig en moeilijk te herstellen is en dat een schorsing van deze beslissing alsnog zou kunnen verhelpen, moet worden besloten dat hij geen belang meer heeft bij zijn vordering tot schorsing.

V. Anonimisering

9. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 september 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche